

Знаю що — чи скорше, чи пізнійше — самі до мене прийдуть! Не хвалю ся, але в мене чудесний хист забавляти гостей. Із тим я нещасний таки вродив ся! Маю щось такого — самий не знаю, що се — що хочби й сотку людей забавлю своєю особою. (мовчанка). Чи можу вже відійти? До побачення, може невдовзі... (у бік, немов до оскарженого:) А, бачите, як вас викрутив? Не казав? Ось, який штукар з мене! [до судії]: Низенько кланяюсь велебному судови!...

(відходить)